

Luni, 11 mai

Dragă mamă,

Sunt eu, Finlay

Mi-a venit ideea asta grozavă să-mi aștern toate cuvintele din cap pe hârtie. Astfel, s-ar putea să nu mă mai înnebunească, bâzâind fără vreo cale de a ieși afară.

Scriu în jurnalul găsit în cutia pe care am reușit s-o salvez de sesiunea nebunească de DEZINSECȚIE [28] a tatei de atunci când ai plecat. Sper că nu te deranjează; tu nu ai scris nimic în el.

Din moment ce îți folosesc jurnalul, m-am gândit să îți scriu direct ție.

Pentru început, știu că vei aprecia scorurile de Scrabble pe care le dau pentru cele mai bune cuvinte. Exersezi în fiecare zi exact cum m-ai învățat, iar vocabularul meu se îmbunătățește constant. Am făcut progrese de când jucam împreună.

Aș vrea să-ți pot arăta, mamă. Cred că ai fi mândră.

Sigur, nu trebuia neapărat să-ți scriu ție, știu asta. Aș fi putut să-i scriu... ei bine, oricui, dar nu mai cunosc atâtia oameni de când ne-am mutat.

E mult mai ușor să-ți dai drumul sentimentelor când cunoști pe cineva bine. Sau cunoșteai. Și oricât de prostesc ar suna, mă face să mă simt mai aproape de tine.

Încă mă gândesc la noi în fiecare zi, la familia noastră.

Știu că niciunul dintre noi n-a fost perfect. Poate că m-aș fi putut purta mai frumos, iar acum aș vrea să te fi ascultat când îmi spuneai să-mi fac ordine în cameră sau să-mi termin temele.

Dar nu știam ce avea să se întâmple, nu-i așa? Nu m-am străduit mai tare pentru că lucrurile erau sigure. Credeam că lucrurile vor rămâne la fel.

Intru în vacanța de primăvară de la jumătatea semestrului vinerea viitoare. Nu știu cum îmi voi umple fiecare zi, blocat acasă timp de o săptămână, dar îmi va fi de ajutor faptul că acum îți pot scrie.

Doar că, dacă aș scrie așa cum vorbesc, aș avea nevoie de o pagină întreagă din jurnalul ăsta pentru fiecare propoziție și te-ai sătura repede.

Vezi, sunt un băiat diferit de cel pe care l-ai lăsat în urmă.

Văd OK, aud perfect și scriu chiar foarte bine. Treaba e că nu pot vorbi. Nu mai e vorba doar de unele cuvinte.

Sunt un b-b-bâlbâit.

BÂLBÂIT [24] – ăsta e un cuvânt din șapte litere care mi-aș dori să nu fi existat, chiar și cu cincizeci de puncte în plus.

Amuzant, nu-i așa?

E ca și cum cuvântul e acolo în gura mea, complet format, iar apoi, chiar când să mi se desprindă de pe buze... POC! Ricoșează și îmi topăie prin gură.

Doar că nu e deloc amuzant, pentru că nu pot face absolut nimic în legătură cu asta.

Și, cel mai rău dintre toate, oamenii cred că sunt complet prost. Adică, vorbitul e cel mai natural lucru din lume. Și asta e cel mai greu de suportat, cred, pentru că îmi doresc să fiu deștept, iscusit și ARTICULAT [10]. Ca tine.

Nu-ți spun toate astea ca să te fac să te simți prost, mamă, serios.

Un cuvânt din șapte litere

Vezi tu, m-am hotărât să scriu aici orice vreau. Scrisorile mele pentru tine din jurnal vor fi NECENZURATE [20].

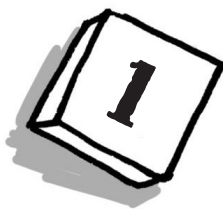
Iar dacă e să scriu adevărul, este singura cale.

Și oricum, nu vei ajunge să citești toate acestea, pentru că așa cum spune tata, când ai plecat, ai dispărut din viețile noastre pentru totdeauna.

El spune că e ca și cum ai fi moartă.

Cu drag,

Finlay x

Scrabble e un joc de cuvinte faimos
care se joacă cu o sută de piese

Marti

Îl aud pe tata zdrăgănind la parter, ceea ce înseamnă că micul dejun e aproape gata.

Învelesc jurnalul mamei în bluza de pijama și îl vâr în sertarul cu tricouri.

Verific sticla cu apă a lui Neville și apoi cobor, înainte să mă strige tata, scutindu-l de una dintre crizele lui de tuse. De obicei, pleacă înainte să mă ridic din pat, dar azi montează o bucătărie într-o casă care e doar la două străzi distanță, așa că pleacă mai târziu.

Tata suflă și amestecă în ceva de pe aragaz. Se învârte și pune două farfurii pe masă, înclinându-și capul astfel încât să nu-i cadă scrumul de țigară din gură.

Micul dejun e același cu cina de aseară: ouă și fasole, dar fără cartofi.

Mai pune o farfurie cu trei felii de pâine prăjită cu unt pe ea. Mama obișnuia să le taie în diagonală, triunghiuri. E stupid, știu, dar pâinea are mereu gust mai bun tăiată așa.

Fac două căni de ceai și ne așezăm amândoi.

Tata a uitat ketchupul și se ridică iar.

Mi-e poftă de niște sos, dar el e cu spatele la mine, la bufet.

— T-Ta-Ta...

E doar un amărât de cuvânt din patru litere: T-A-T-Ă.

Nici măcar nu are un punctaj ca lumea pe tabla de Scrabble pentru că e atât de simplu.

TATĂ. *Spune-o odată.*

— Ta-Ta-Tată.

Se întoarce cu sticla de ketchup în mână.

Îl privesc. Mă privește înapoi.

— V-Vreau n-niște...

Îmi fac tot timpul griji că tata se va enerva, dar nu o face aproape niciodată.

Mă opresc și înghit în sec. Tot nu am terminat propoziția.

— La naiba, Finlay.

Tata vine la masă.

— Mâncăm cât e caldă mâncarea sau ce facem?

Dau din cap că da.

— Poftim, ketchup.

Îl trânteste pe masă.

— Asta voiai?

Nu spun nimic.

Începem să mâncăm. Tata își împinge farfuria puțin la dreapta, ca să aibă loc mai bine să își întindă ziarul.

Ceasul de perete are un ticăit zgomotos și pot auzi tigiaia scârțâind și pocnind, în timp ce se răcește.

Tata râde de ceva ce abia a citit și pot vedea bine oul și cartofii mestecați, care sunt încă pe vârful limbii lui.

— Ce-i?

Se oprește din mestecat și se uită la mine. Vreau să-i spui tatei despre noile cuvinte din două litere pentru Scrabble pe care le-am învățat aseară și despre hotărârea mea de a-i scrie mamei. Aș vrea ca el să-mi spună că e în regulă că nu am putut rosti cuvintele mai devreme.

Îmi privesc farfuria și nu spun nimic.

— Dă aici oul dacă nu-l mai vrei, băiete, spune el, cu gura încă plină.

Dintre cele o sută de piese
cu litere în joc, două sunt goale

Autobuzul școlii a întârziat, iar în câteva minute s-a format o coadă mare în spatele meu.

Plouă mărunț și aerul dimineții e răcoros, dar vremea se încălzește.

Îmi simt rucsacul greu și incomod în spate. Sunt patru cărți groase de la bibliotecă acolo, toate cu termenul depășit. Dezbat dacă să merg pe jos până la următoarea stație, când îi aud vocea în spatele meu:

— F-F-Finlay!

Se aude un tropăit în timp ce Oliver și gașca lui se apropie de stația de autobuz.

Nu-mi dau seama că îmi țin respirația decât când încep să mă simt puțin amețit. Iau o gură de aer, dar nu mă întorc. N-au mai luat niciodată autobuzul din stația asta înainte, e ca și cum ar fi venit aici doar ca să mă terorizeze.

Oliver strigă din nou, de data asta mai tare.

— F-fir-ar al naibii, e F-Finlay.

Ignoră coada și vin drept în față, ca să mă înconjoare. Toți își poartă cravatele abia înnodate, cu noduri

neglijente, iar Oliver are un model spiralat ras în păr pe o parte a capului. Are o expresie de îngrijorare pe față.

— Ești OK, F-Finlay? T-T-trebuie să fi î-înghețat de-a b-binelea, stând aici.

Toată lumea râde. Chiar și ceilalți copii, care abia mă cunosc.

— E serioasă treaba, spune Oliver cu un glas îngrijorat. Se pare că F-Finlay M-McIntosh a și surzit, pe lângă că e mut. Credeți că i-ar trebui nițel șoc ca să-și vină în fire?

Oamenii își bat joc și râd, făcând mare larmă. Ochi sclipitori și dinți drepți apar peste tot în jurul meu.

E un petic de iarbă la baza stâlpului cu indicatorul pentru autobuz, care a reușit cumva să supraviețuiască tropăielii a mii de ghetete și pantofi. Mă imaginez făcându-mă mic lângă el, astfel încât sunt aproape invizibil.

Pentru câteva secunde, toată larma din jurul meu se dizolvă în depărtare.

Nu mă aștept la lovitura care mă trimite zburând direct cu capul în stâlpul de fier. O durere acută îmi ricoșează în interiorul craniului. Îl simt pe Oliver trăgând de rucsacul meu și nu mă pot gândi decât că săculețul meu cu piesele de Scrabble, cel pe care mama l-a făcut înainte să plece, e înăuntru.

Cineva îmi trage mâna stângă la spate – sunetul se intensifică – și îmi simt rucsacul alunecându-mi pe o parte. Fără măcar să mă gândesc la asta, îmi arunc cealaltă mână rapid în aer, înainte ca rucsacul să alunece complet și lovesc cu cotul îndărăt, ca să dau pe toată lumea la o parte. Înainte să-mi dau seama ce am făcut, Oliver e la pământ, gemând și ținându-se de umăr.

Uitasem de cărțile de la bibliotecă. Tocmai l-am pocnit pe Oliver cu toată greutatea lor.

Râsul se oprește. Mă uit în jur și o mulțime de ochi mă privesc; unii dezaprobator, alții curioși, iar în unele priviri e chiar o urmă de admirație.

Se aude un bubuit puternic de diesel și un vâjâit de frâne cu aer comprimat. Nu m-am bucurat niciodată mai tare să văd autobuzul școlii. Ușile şuieră și se deschid, iar eu sar înăuntru, îi flutur legitimația de autobuz șoferului și mă așez greoi, cât mai departe posibil de geamurile dinspre trotuar.

Când autobuzul pornește, mă uit înapoi și îl văd pe Oliver ridicându-se în picioare și privindu-mă furios, cu fața fermă și trasă, în timp ce își freacă umărul și îi alungă pe prietenii lui, care încearcă să-l ajute.

Chiar înainte să-mi iau privirea de la el, face un gest cu degetul de-a latul gâtului, ca și cum l-ar tăia.

Tabla de Scrabble este compusă din pătrate individuale mai mici, care alcătuiesc împreună un careu mare, tip grilă

De îndată ce mă întorc de la școală, aștept să înfulec cina și să evaderez la etaj.

— Ai o vânătaie zdravană pe frunte, spune tata, punând cana jos și privindu-mă. Cum ai făcut rost de ea?

Apăs umflătura puțin prea tare și tresar.

— M-am îm-împiedicat, spun eu. La sta-sta-sta...

— Stația de autobuz?

Aprob din cap.

— Așa cum ți-ai rupt și mâneca sacoului în stația de autobuz?

Tata se încruntă.

Mi-am petrecut întreaga zi așteptând să fiu chemat în biroul tutorelui de an pentru că l-am rănit pe Oliver. Când va face plângere, probabil mă vor exmatricula.

Tata își drege vocea.

— Nu-s căzut din cer, să știi, băiete. Dacă te necăjește cineva, vreau să știu lucrul ăsta.

— S-Sunt b-bine, spun eu.

Așez farfuriile murdare în chiuvetă și mă îndrept spre coridor. Tata are intenții bune, dar nu înțelege cum merg lucrurile la școală.

Sus în dormitor, îmi pornesc calculatorul.

În timp ce se încarcă sistemul de operare, mă uit la trenul de 5:45 trecând în goană în drumul lui spre Lincoln. Casa noastră e chiar lângă șinele de cale ferată și, chiar dacă avem ferestre duble, tot îl poți auzi.

Pot vedea cum se clatină capetele navetiștilor în drum spre casă, la sfârșitul zilei lor lungi. Pun pariu că se gândesc ce o să mănânce la cină sau la ce o să se uite la televizor mai târziu, ori s-ar putea chiar să plănuiască cum își vor cheltui salariul la finalul lunii. Mai degrabă aş lucra decât să merg la școală.

La început, când m-am mutat cu tata la Colwick, obișnuiam să stau în camera mea cu orele, monitorizând mersul trenurilor. Făcusem chiar și un tabel, ca să arate ordonat și profesional.

Nu am făcut nimic cu paginile peste pagini de numere, dar atunci simțeam că e important. Dacă ratam un tren, mă panicam. Ca și cum ceva rău avea să se întâmple.

Într-o seară, tata m-a întrebat ce făceam, așa că i-am arătat listele. După asta, mi-a cumpărat un computer – și atunci am aflat că există o întreagă comunitate care joacă Scrabble online.

Eu și mama obișnuiam să jucăm Scrabble tot timpul. Când tata se uita la fotbal în sufragerie, eu și mama puneam tabla pe masa din bucătărie.

Acum joc online cu diverși oameni din toată lumea. Săptămâna asta au fost Todd din Kansas, Markus din Germania, Jasinder din India și Sarah din Londra. În sinea mea, cred că Markus trișează. De unele cuvinte pe care le născocеște nici măcar eu nu am auzit.

Nu e loc de vorbărie sau pierdere de vreme, trecem direct la joc. Ceilalți jucători nu știu absolut nimic despre mine. Habar nu au că nu pot să-mi spun propriul nume sau să leg o propoziție.

Mi-ar plăcea să fiu băiatul acela în realitate.

Știi cum stă treaba când joci Scrabble online; nu există niciodată surprize.

Mai puțin în seara aceasta.

În seara aceasta, când mă așez în fața ecranului, mă așteaptă un jucător. Ceea ce nu ar fi ieșit din comun, în afară de faptul că nu face parte din grupul meu obișnuit. E cineva complet nou.

O fereastră pentru mesaje apare pe ecran.

Salut... sunt Alex. Vrei să jucăm?

De ce nu? Competiția proaspătă e întotdeauna bună.

OK, răspund. Eu sunt Finlay.

Începem să jucăm și Alex e chiar bun. Dar am un set decent de piese.

Un sunet ca o zgârietură mă distrage, dar e doar Neville trăgănându-se afară din căsuța lui. Hamsterii sunt ceea ce numim animale *crepusculare*, iar asta înseamnă că Neville e pe afară la asfințit. În funcție de starea lui, e treaz între opt seara și trei dimineața, iar atunci apuc să vorbesc cu el despre ziua mea.

— Seara bună, Neville, îl strig.

Se uită la mine și amușină din nas. El e cel mai bun prieten al meu și nu-mi pasă dacă sună nebunesc. Neville nu dă doi bani pe cum vorbesc și mie nu-mi pasă că el nu vorbește deloc. Ne înțelegem perfect unul pe altul.

Curând, Alex rămâne în urmă cu scorul. Amândoi venim cu cuvinte standard și nu e nimic neobișnuit în legătură cu jocul.

Până ce fereastra de mesaje apare iar, douăsprezece minute mai târziu.

Antrenamentul de fotbal m-a terminat, dar nu caut scuze, ești foarte bun. De cât timp joci, Finlay?

Vorbăria nu e văzută cu ochi buni nici în timpul jocurilor față în față și nici online. Fără vorbit, ceea ce e numai bine pentru mine.

Mă uit la fereastra cu mesajul și la cuvintele din ea. A blocat o parte din tablă.

E rândul meu. Plănuiam să joc B-A-T-J-O-C-O-R-I-T, folosind T-ul din unul dintre cuvintele lui Alex și să plasez J-ul, care valorează 10 puncte, pe un pătrat de literă dublă. Dar deja am uitat aranjamentul exact și totalul de puncte pe care l-aș obține.

Înainte să îmi afecteze și mai tare jocul, dau click pe x-ul mic din dreapta sus și închid fereastra de mesaje. Îmi joc literele și aștept ca Alex să își joace cuvântul.

În câteva secunde, fereastra apare iar.

De cât timp joci, Finlay?

Îmi tastez răspunsul.

De la șase ani.

Poate se va opri din pălăvrăgit acum.

Încă două ture fiecare și îmi joc următorul cuvânt, care îmi aduce patruzeci și două de puncte și scorul la 278-199, în avantajul meu.

Atunci fereastra apare din nou.

Ești FOARTE bun! Scz de întârziere, am fost să fac un ceai și nu am găsit decât chestia asta dubioasă, lapsang souchong!

Mi se strânge stomacul. Uitasem de ceaiul ăla, de mirosul lui puternic. Mama obișnuia să îl bea tot timpul. Mie mi se părea că mirosea a pește vechi.

E grozav să găsec un amic online, scrie Alex.

Nu ne-aș numi amici, abia dacă jucăm de nouăsprezece minute.

N-am amici la șc, spune el. **Mă bucur că te-am cunoscut!**

Mă gândesc să-i spun lui Alex că știu cum e, dar aș suna ca un pământău. Îmi place cum pare că mă admiră.

Tre să fie greu, îi răspund.

Încă o tură fiecare și ar trebui să fie gata jocul.

Unde stai? întreabă el. **Doar zona, în mare.**

Clopoței de alarmă încep să-mi sune în cap.

Ar fi fain să putem fi amici în realitate, continuă el.

Cel mai bine îi spun direct, fie că îl jignesc sau nu.

Scuze, nu fac schimb de date personale, tastez eu.

Confundă Scrabble cu un forum de chat.

Nu-i bai. Nu sunt un psihopat de 40 de ani... serios!

Rânjesc la asta. Poate sunt prea paranoic. Alex pare în regulă, dar nu-și va îmbunătăți niciodată jocul dacă va continua să pălăvrăgească.

Ceasul de la Scrabble face click la minutul 20:00. Sfârșitul jocului.

Stau cu degetele în aer deasupra tastaturii ca să zic la revedere, dar fereastra de mesaje a dispărut. El s-a deconectat deja.

Stau așezat pe podea în fața cuștii lui Neville, deschid ușa și îi iau trupul cald în mână.

— Crezi că am găsit un prieten nou, Neville? îl întreb.
Îl așez pe picioarele mele întinse și el stă pe labele din spate și mă privește.

— Nu te uita la mine așa.

Zâmbesc larg.

— Nu suntem toți anti-sociali ca tine. A avea prieteni e un lucru bun atunci când ești om.

Hamsterii sirieni, ca Neville, sunt animale solitare. Se vor bate dacă trebuie să împartă cușca, uneori până la moarte. Dar hamsterii rusești ajung foarte apropiați de partenerii lor și devin depresivi dacă sunt despărțiți. Ceea ce e drăguț, cred eu, într-un mod oarecum ciudat.

Mi-ar plăcea să fiu un hamster rusesc dacă aș fi un rozător. Nu-i deloc distractiv să fii singur toată viața.